

CURIERUL CREȘTIN

ORGAN OFICIAL, AL DIECEZEI DE GHERLA.

CU UN ADAOS NEOFICIAL.

Abonamentul pe un an 50 Lei. Apare de 2 ori pe lună. Inserțiuni se primesc după învoială

Partea oficială.

Binecuvântare Apostolică.

Dela Secretariatul de Stat al Preafericitului Părinte Patriarhul Romei sub Nr. 52627 din 15 Martie a. c. am primit următorul rescris de grație;

„Am primit, prin binevoitoarea trimitere a Nunțiatorei Apostolice, suma oferită de această dieceză, de 2910 lei pentru monumentul ce se va ridica în memoria deplânsului Pontifice suprem Benedict XV, și de 3580 lei pentru a ajuta pe creștinii săraci din Patriarhatul Siro-Chaldaic din Babilonia.

Bucurându-mă foarte am remis această sumă la veneratele mâni ale Sanctității Sale, care în vreme ce mulțumește din inimă Domniei Voastre Il-me și Rev-me și dăruitorilor pătruși de dragoste, trimite din inimă, drept cheazăsie a buneivoințe Sale deosebite și drept auspiciu al răsplătirii divine și al favorurilor cerești, Binecuvântare Apostolică.

Cu simțeminte de aleasă și sinceră stiamă mă declar al Domniei Voastre Il-me și Rev-me servitor ss. P. C. Gasparri“.

Din șed. cons. 13 Aprilie 1926.

Nr. 1769.

Cărțile bunului creștin.

Recomandăm cu căldură Veneratului Cler și poporului credincios broșurile Mult Onoratului Iuliu Maior, profesor la liceul din Blaj, ce poartă titlul „Darul lui Dumnezeu” și „Adevărata fericire” și cari au apărut în biblioteca Cărțile bunului creștin, Nrii 4 și 5.

Aceste broșuri, cu menirea de a da într'un limbaj ușor și pe înțelesul tu-

tura directivă cele mai folositoare pentru intențificarea darului ceresc în sufletul omenesc și de a arăta norma cum e a se servi lui Dumnezeu pentru a ajunge la adevărata și singura fericire, la care aspiră omul, se pot comanda pentru prețul de câte 6 Lei plus porto postal la autor sau la Tipografia Seminarului teologic greco-catolic din Blaj.

Din șed. cons 19 Aprilie 1926.

Nr. 1931.

†

Necrolog

Cu durere aducem la cunoștința Fraților preoți că fostul paroh și prot. on. în parohia Dumbrăvița Mult On. *Demetriu c. Cionte* a repausat la 9 Aprilie a. c. în anul 73 al vieții și 46 al preoției sale.

Onorat Frațiile Voastre să aduceți la altarul Domnului rugăciunile pii îndatinate pentru odihna sufletească a repausatului în Hristos Frate.

Din șed. cons. 24 Aprilie 1926.

Nr. 1976.

Instrucțiuni pentru Anul sfânt.

În legătură cu preaveneratul Cercular din Conferența episcopoească ținută în Blaj la 16 Ianuarie 1926. Nr. 1263—1926 îndreptat către Veneratul Cler și poporul credincios din Metropolia noastră Unită privitor la Anul Sfânt, anexat la Nr. 6—7 al „Curierului Creștin”, mai aflăm de bine a împărtăși fraților protopopi districtuali și preoților următoarele:

1) Când se împreună serbările iubilare ale Anului Sfânt cu misiuni sacre, amăsurat p. 4. din sus citatul cercular, frații preoți vor pregăti pe cre-

dincioși în 2 ori 3 Dumineci ori sărbători mai înainte la serbarea din chestiune, explicând și lămurind pe credincioși prin predici și cuvântări potrivite despre originea și însemnătatea iubileului sau anului sfânt, despre darurile lui și în special despre indulgențe. Așa că venind preoții misionari, în frunte cu protopopul districtual, cum se orânduiește în acelaș punct din suspomenitul cercular, să afle poporul deplin instruat cu privire la învățătura catolică despre Anul sfânt:

2) Trebuie să se observeze cu toată strictetea cele orânduite pentru câștigarea indulgenței iubilare. Se recer necondiționat mărturisirea și cuminicarea, făcute anume cu intențiunea de a câștiga iubileul, precum și rugăciunile și vizitele. Dacă acest lucru nu se poate face odată pentru toți credincioșii din parohie, să se facă pe rând. Se fac drept aceea încunjurările împreunate cu rugăciunile potrivite cu cei ce s'au spovedit și cuminecat în Dumineca ori în sărbătoarea aceea, fie ei cât de puțini, iar în altă Duminecă ori sărbătoare se poate face cu alții.

3) Intre aceștia pot fi și de aceia, cari au mai săvârșit odată aceste acte de pietate, putându-se câștiga indulgența iubilară odată pentru sine, și altă dată pentru sufletele din locul curățitor. Se înțelege de sine că mărturisirea și cuminecarea este obligatorie și a doua oră.

4) Va fi conzult, ca pentru tinerețul școlar și pentru Reuniuni să se statorească o zi anumită. Credincioșii să fie instruiți, că vizitele, adică încunjurările bisericii și rugăciunile de după fiecare încunjurare le pot face și ei singuri.

5) Nu e absolut de lipsă, ca după fiecare încunjurare să se citească toate rugăciunile publicate în broșura dela Lugoj Nr. 5: *Anul Sfânt*; ci e de ajuns să se recite de câte 5 ori: *Tatăl Nostru, Născătoare de Dumnezeu și Mărire* Și acum, mai adaugându-se o singură rugăciune. La fiecare vizită se poate citi altă și altă rugăciune.

6) Se recomandă, că preoții din pa-

rohiile vecine să se înțeleagă între sine și să facă vizitele împreunate cu procesiune la biserica din satul vecin, mai ales dacă nu e mare distanță între o altă. În cazul acesta două vizite, prima și a treia, s'ar face în biserica din parohia proprie, iar a doua în biserica vecină. Peregrinagiile acestea ar face cea mai bună impresie asupra poporului, și ar lăsa amintiri neșterse în sufletele tuturor.

Din șed. cons. 4 Maiu 1929.

Nr. 2141.

Episcop Dr. Iuliu Hossu.

Partea neoficială.

Apărarea Creștinismului

prin

Unirea Bisericilor.

(Urmare).

Din cele zise până acuma urmează limpede, că nici un titlu canonic nu poate legitima împrejurarea, ca Bisericile ortodoxe să se țină desbinat de Comuniunea Sfântului Scaun Apostolic al Romei. Nu chestia dogmatică, pentru că articolii imputați Bisericii Latine de a fi contrari învățăturii creștinești, nu au fost niciodată definiți de nici un Conciliu general al Bisericilor orientale, și atare definiție nu se cuprinde nici în decretul celor dintâi șapte Concilii generale, primite de cele două Biserici. Nu chestia liturgică, pentru că varietatea riturilor necum să despărtească cele două biserici, dimpotrivă le apropie prin identitatea dogmei despre preasfânta Cuminecătură și despre administrarea Sfintelor Taine. Nici diferențele disciplinari, chiar și în punctele mai importante, pentru că aceste diferențe pot subsista fără de ruperea sfintei Dragoste și Comuniuni dintre cele două Biserici.

Din contră, Biserica catolică în fața bisericilor orientale despărțite de ea, se află în perfectă situație canonică. Nici când Sfântul Scaun și cu dânsul întreagă Biserica catolică constituită în

toate părțile lumii, n'a osândit Bisericile Orientale, pentru cele 5 puncte dogmatice și alte diferențe disciplinare, ca eretice.

Din contră, Sfântul Scaun și cu el întregă Biserica catolică s'au nizuți din răspuțeri de a relua și strânge între cele două Biserici relațiunile Comuniunii ce au existat în primele veacuri, invitându-le să ia parte la cele două Concilii generale, la cel din Lyon pe timpul Papei Grigore al X și a Împăratului Mihail Paleologul, și apoi rumpându-se din nou sfânta Unire a celor două Biserici, la cel din Florența, în care între reprezentanții Ierarhiei celor două Biserici a fost închiată și pecetluită în chip solemn sfânta Unire, prin vestitul decret dogmatic al Unirii celor două Biserici. Din nefericire căderea Constantinopolului deodată cu căderea imperiului bizantin, a adus cu sine și căderea sfintei Uniri a celor două Biserici, nu prin un act solemn și universal al Bisericilor Orientale, ci pe calea faptului, rumpând orice legătură de comuniune cu Sfântul Scaun Apostolic al Romei, întărind astfel puterea Semilunii.

De aceea trebuind să se înnoiască sfânta Unire între cele două Biserici, ce e de făcut? Iată problema, care nu e greu de deslegat... Situația canonică a Bisericilor Orientale în fața Sfântului Scaun Apostolic, nu are nimica de spus, nici în partea dogmatică, nici în partea disciplinară ca și contrară definițiilor Bisericii ortodoxe întregi, pentru că atari definiții ale Bisericii ortodoxe nu există. Nu există altceva decât faptul desbinării. Așadară Biserica ortodoxă nefiind legată de vr'un precedent de definiție dogmatică și disciplinară, nu contrazice credinții sale, nici nu se lapdă de disciplina sa, renoind sfânta Unire cimentată în Conciliul din Florența.

Din aceasta e ușor de văzut cât de absurdă este aserțiunea teologilor orientali, că Biserica catolică pentru a săvârși Unirea celor două Biserici, trebuie să recunoască, că a căzut în mari greșeli cu privire la unele puncte dogmatice și disciplinare.

(Va urma).

Câteva cuvinte despre originea iubileului.

În legea veche la cartea Levitiilor în Cap. 25. Dumnezeu poruncește Jidovilor ca după 7 săptămâni de ani adecă după 49 de ani să se sfințească anul următor, adecă anul al 50-lea. În anul acesta al 50-lea nu era slobod la Jidovnici să-și samene țarina lor, nici să se secere cele ce cresc singure ale țarinei, nici să culeagă strugurii din anul care este sfințit, care era socotit „*an de odihnă al pământului*“ (Levit. 25, 4, 5—11). Tot în anul acesta trebuia fiește care rob sau sclav și prinsoner să se întoarcă la moș'a sa, fiecare la familia sa, (v. 39—41). De aceea acest an se numia *anul slobozirei* (v. 10, 13). Moșiile vândute și cumpărate trebuiau să se înapoieze și să ajungă în mâinile celor dintâi stăpâni, ca așa să nu năcăjească și să înșele omul pe de aproapele său, (v. 14, 17). După porunca lui Dumnezeu la Jidovi pământul și casele nu se puteau vinde de tot, adecă statornic pe veci, (v. 23) și în anul acesta al 50-lea, se putea răscumpăra fiindcă era anul de slobozenie (v. 30, 31) În acest an de slobozenie, în care nu se sãmâna și nu se adunau roadele pământului, Jidovii trăiau din roadele anului al 6-lea (adecă al anului 49) în care preabunul Dumnezeu își trimitea binecuvântarea sa, așa că se făceau roduri pe trei ani înainte, (v. 20, 21). Mai puteau apoi mânca din câmpuri rodurile cari le produceau pământurile de sine, (v. 12). Și veți sfinți anul al 50-lea, și veți striga slobozire pe pământ tuturor celor ce locuiesc pe dânsul (v. 10). *Și să faceți toate dreptățile mele și toate judecățile mele să le păziți și să le faceți pe ele, și veți locui fără de frică pe pământ*, (v. 18). Iată cum rânduise Dumnezeu, ca în legea cea veche anul al 50-lea să fie un fel de *Iubileu*, an de odihnă, de iertare, și de împăcare.

Cuvântul Iubileu își are obârșia dela cuvântul hebraic „*label*“, ce înseamnă *corn ori trimbiță*, cu care se vestea poporului jidovesc praznicul acesta ma-

re al anului sfânt. *Și veți vesti cu glas de trimbiță în pământul vostru în luna a 7-a în ziua a 10 a luni, în ziua curățirii veți vesti cu trimbiță în tot pământul vostru*. (Levit. 25, 9). De aceea anul sfânt se numește și *Iubileu*, sau *an iubilare*.

Pe urmele acestui praznic foarte vechi, rânduit pentru poporul Jidovesc spre a culege numai roade vremelnice, Sfânta Biserică povățuită pururea de Spiritul Sfânt rândui și așeză în legea noaună un praznic cu totul nou, din care credincioșii să poată scoate foloase spirituale, sufletești, și acest praznic l'a deosebit de toate celelalte, cu numele particular de *Iubileu*. În anul acesta păcătoșii scapă de sarcina și de povara cea grea a păcatelor și a pedepselor datorite păcatului, pe cum și de robia vecinică a Iadului.

O samă de vechi scriitori bisericestii află primele urme de Iubileu în vremurile apostolice. Acestia ne spun, că creștinii din veacurile prime prăznuiau totdeauna cu mare paradă anul al 50-lea, atât de vestit în Sinagoga din Legea veche. Dar e sigur, că Papa Alexandru al III-lea ales în anul 1179; concese Iubileul pentru Biserică sfântului Iacob în Compostella (Spania) prin bula *Lampriorem*, în care spune că el concede ceea ce au fost conces înaintașii săi Calixt II și Eugeniu I. Inșă Papa Bonifațiu VIII a fost cel dintâiu care a prăznuit cu mare paradă în Roma primul Iubileu sau cel dintâiu an sfânt, la 1300. Era veche și statornică credința la creștini, că ori care va merge la Roma în anul secular, (când se împlinea câte 100 de ani) și va cerceta Biserică sfântului Petru în Vatican și celelalte biserici mai însemnate, va dobândi iertarea tuturor păcatelor (indulgență deplină). În zilele cele din urmă ale anului 1299 se lăți la Roma vestea, că dacă în anul următor în 1300 Romanii vor cerceta biserică sfântului Petru, vor dobândi iertarea păcatelor lor, fiindcă tot la o 100 de ani se dobândește o astfel de indulgență. În ziua de 1 Ianuarie 1300 începând dela miezul nopții s'a

adunat o mare mulțime de popor la biserică sfântului Petru în Roma, ca și când indulgența ar înceta în aceea zi. Adecă credincioșii erau de părerea că singur numai în ziua de 1 Ianuarie să se poată dobândi indulgența plenară sau deplina iertare a tuturor păcatelor.

Se adunaseră atât de mulți creștini încât se părea că acolo s'au deschis porțile cerului. În indesuiala cea mare a poporului îndreptat spre Vatican, mulți peregrini rămaseră zdrobiți trecând râul Tibru peste podul sfântului Inger. Atunci Papa Bonifațiu VIII sfātuindu-se cu Cardinalii săi, a publicat bulla *Antiquorum*, prin care a dat indulgență plenară tuturor acelora, cari spovediți și cuminecați vor cerceta de 30 de ori bisericile Sfinților Apostoli Petru și Pavel în acel an 1300, dacă sunt cetățeni din Roma, iar de 15 ori numai, dacă sunt străini. Aceasta indulgență avea să se înoiască tot la 100 ani. La cetirea și publicarea acestei bulle Romanii s'au bucurat foarte mult și cu toții, de orice vârstă, de orice condiție și de ambe sexele, mergeau la bisericile sfinților Apostoli Petru și Pavel, plini de credință și nădăjduind iertarea păcatelor lor. Și nu numai Romanii și Italienii, ci și Francezii, Spaniolii, Englezii Alemanii, Ungurii și credincioși din toate națiunile alergară în mare număr la Roma pentru dobândirea sfântului Iubileu.

Dar după ce un period atât de lung de ani (100 ani) făcea ca cea mai mare parte din creștini să fie lipsită de acest înșămnat praznic sufletesc, Papa Clement VI după pilda Iubileului jidovesc a hotărât să se prăznuiască tot la 50 de ani, ca să se împărțasească de roadele lui sufletești un mai mare număr de credincioși

Papa Urban IV, considerând că și acest termin este prea lung, a poruncit să se celebreze tot la 33 de ani; iar Paul al II-lea, în anul 1470 l-a redus tot la 25 ani, ceea ce a împlinit mai întâi urmașul său Sixt IV în anul 1475. Așadară tot la 25 ani este Iubileu sau anul sfânt în Roma, iar în anul următor Papii estind Iubileul în toată lumea

catolică, ca să poată dobândi indulgență și aceia, cari nu au putut merge la Roma.

Așadar anul iubilar sau anul Sfânt este anul în care sfânta Biserică pune cu generozitate la dispoziția credincioșilor marile sale tezaure sau comori spirituale. Acest tezaur spiritual al Bisericii se constituie din meritele sau vredniciile acumulate ale dumnezeescului nostru Mântuitor și Răscumpărător Isus Hristos în decursul întregii sale vieți și cu deosebire în vremea patimei și morții sale, și din vredniciile Preacuratei Vergure Maria și ale tuturor Sfinților. Doară e lucru știut, că Domnul Isus Hristos nu a suferit numai atât cât a fost de lipsă pentru mântuirea noastră, ci a suferit infinit mai mult, după ce pentru mântuirea noastră era de ajuns o singură suferință a Dumnezeului Om, era suficientă vărsarea unui singur picur de sânge, și nu se recerea o viață plină de dureri și de năcazuri, și un ocean de chinuri și de suferințe. Mulți dintre Sfinți apoi, iarăși au suferit mai mult decât au fost datori să suferă pentru păcatele lor. Așa de ex.; Preacurata Vergură Maria, care n'a avut nici un păcat; sf. Ioan Botezătorul etc. Aceasta acumulare imenză de merite, este aplicabilă sub anumite condițiuni pe cari le hotărăște Papa, cel mai mare vistiernic din Biserică al acestor comori, la fiecare suflet creștinesc, care sincer se împacă cu Dumnezeu și așa se află în darul lui Dumnezeu.

Aplicarea deci a acestei indulgențe plene iubilare, folosul acesta spiritual, ce-l poate dobândi ori care suflet creștinesc îndeplinind condițiunile satorite, este unul dintre efectele cele mai minunate ale *Impărtășirii Sfinților*. Aceasta împărtășire a sfinților este o învățătură foarte mângâitoare a credinții noastre, și consistă în împreunarea sau unirea aceea intimă, ce există între creștini, în urma căreia rugăciunile, faptele bune și vredniciile unora pot să fie de folos și folosesc de fapt și altora.

Aceasta învățătură dela începutul creștinismului a fost crezută și mărturisită din partea Bisericii și în mod so-

lemn întărită în Conciliul Tridentin în contra negațiunilor Protestantismului. Tot aceasta învățătură a fost desfășurată în mod limpede, precis și așa zicând în mod elegant în Bulla prin care Papa Clement VI în anul 1349 a statorit ca tot la 50 de ani să se celebreze anul iubilar.

În sinul deci al bisericii adevărate a Domnului Nostru Isus Hristos se desvoltă o viață socială în sensul strict al cuvântului, o viață socială în înțelesul cel mai înalt și mai nobil, prin care individul nu se găsește abandonat și părăsit de sine însuși înaintea lui Dumnezeu (după cum sistemul liberal concepe pe individ în fața societății) ci el este și se simțește unit cu toți ceilalți membrii ai bisericii, și se împărtășește în mod intim de viața lor, și dacă este desbrăcat, despoiat și ticălos înaintea dreptății d-zeești, primește dela alții ajutor și mângâiere pentru mântuirea deplină a sufletului său.

Pe acest concept fundamental care se află destul de bine indicat în Evanghelie și în scrierile apostolice, și care este patrimoniul sigur al întregii vechi tradițiuni catolice, în contra căruia în zădar s'au ridicat Protestanții și pe urma lor ortodoxii noștri, cari în praxă distrug o dogmă atât de mângâietoare a Impărtășirii Sfinților, se bazează obiceiul bisericii de a concede sau de a da credincioșilor indulgență în timpuri hotărâte și cu anumite condițiuni.

Anul Sfânt este aceea vreme, în care Biserica este împărțitoare cu îmbelșugare din aceste bogății spirituale pentru împăcarea deplină și desăvârșită a sufletelor cu Dumnezeu.

Afară de acest Iubileu ordinar, al anului Sfânt în Roma, iar în anul următor în lumea întreagă, mai este și Iubileul extraordinar, pe care îl publică uneori Papii pentru extraordinare trebuințe ale bisericii, cum ar fi de exemplu încetarea unei pedepse publice, ori prosperitatea nou alesului Papă etc. Acesta se mărginește la 2 ori 3 săptămâni, ori cel mult la o lună.

Iubileul, despre care grăim, este o

indulgință pleneră, împreună cu mari privilegii extraordinare. Aceste privilegii stau într'aceea, că Papa dă putere preoților în scaunul mărturisirii de a deslega de orice păcat fie cât de mare și înfiorător, care ar fi mai înainte rezervat Episcopilor ori Sfântului Scaun. Aceste puteri sau privilegii se cuprind în însăși Bulla papală, împreună cu excepțiile acolo indicate.

Ce sunt apoi indulgințele, o știe fiecare preot din Teologie, și se poate vedea pe larg în Dogmatica specială a Înalt Prea Sfințitului Metropolit Dr. Vasile Suci (volum II pag. 411 până la 429). Și fiindcă sunt mulți preoți, cari nu au acest excelent manual de Teologie Dogmatică, ba există chiar și biblioteci tractuale, în cari nu se află această operă românească, va fi consult să se procureze prin frații protopopi câte 30—40 broșurele No. 5 din Biblioteca dela Lugoj, Mântuieșteți sufletul: *Anul Sfânt*. Instrucțiuni, îndemnuri, Rugăciuni. Editura Reuniunii pentru Misiuni din dieceza Lugojului. În această broșură, de curând apărută, va afla fiecare preot tot ce este necesar a se ști în jurul anului Sfânt. Prețul broșurei este numai 5 Lei.

Inchiiu îndemnând pe frații preoți să studieze cu atențiune cele cuprinse în bulla papală și în circularul măritului Cor episcopesc al nostru privitor la anul Sfânt estins în acest an pentru toată lumea. Apoi în înțelegere cu frații protopopi și cu câte 3—4 preoți din vecinătate, să aranjeze *Misiuni populare* în fiecare parohie, statorind un program bine precizat, în cadrul căruia să se împărtășască toți credincioșii parohieni de acest mare dar al indulginții pleneră, în acest an sfânt, timp scump pentru fiecare suflet creștinesc.

În orașe, orașele și comunități bisericesti de frunte și centrale, se vor putea cere dela Prea Veneratul Ordinariat diecezan preoți misionari și din gremiu.

Dr. Victor Bojor

canonic.

Apelul societății „Familiiile preoților decedați“.

Mult Onorate în Hristos fraț!

Situația de azi a văduvelor și a orfanilor de preoți este mult mai îngrijorătoare, decât a oricărui alt funcționar public. Cauza acestei stări, — pe lângă criza financiară prin care trece țara noastră — de a-le putea veni Statul în ajutor — și pe lângă toată stăruința laudabilă a organelor nostre bisericesti de a-le ameliora în câțva soaretea — în mare parte vina o poartă și indolența nejustificată a multora din frații preoți. Aceasta neglijență culpabilă desigur a contribuit într'o măsură largă la crearea mizeriei în care tânjesc.

Repararea acestei greșeli din trecut a determinat înființarea societății: „*Familiiile preoților decedați*“ cu sediul Șimleul-Silvaniei. Am pornit la lucru cu nădejdea în ajutorul Celui Atotputernic — având aprobarea și binecuvântarea I. Preasf. nostru Episcop de Gherla cu scrisoarea din 4 Martie a. 1925 No. 1197, iar societatea înregistrată cu decisiul Tribunalului din Zălau cu data de 15 Mai 1925 No. 531.

Părerea unor confrăți, că acțiunea noastră de ajutorare ar fi mărginită pentru părțile Salăgene ori chiar pentru eparhia Gherlei — este greșită. Prin înființarea ei am ținut la ajutorarea văduvelor și a orfanilor de preoți din întreagă Provincia metropolitană în sensul art. 5 din Statute.

Dar scopul acestei acțiuni mai este pe lângă cel indicat mai sus și îndemnul pentru o colaborare frățească — care să fie o dovadă pentru toată suflarea despre spiritul de jertfă a preoțimei noastre. În vederea acestui scop urmărit am cerut și concursul organelor noastre superioare bisericesti în frunte cu In. Preasf. nostru Episcop diecezan, precum și spriginul binevoitor a tuturor fraților preoți și a tuturor inimelor românești, cari vor să aline suferințele morale și materiale a văduvelor și orfanilor noștri. Vrem să sădim și să des-

voltăm între membrii noștri spiritul de solidaritate și prevedere, luptând împreună pentru ridicarea și îmbunătățirea situației sociale, materiale și morale a acestor ființe vrednice de o soarte mai bună. Iată ținta urmărită de societatea noastră! Că glasul nostru nu a resunat în pustiu — dovadă este că societatea noastră — abia un an dela înființarea ei, numără azi peste 70 membrii ordinari și ajutători, cu un capital de 74.458 lei depuși la institutul „Silvania“.

În sensul Statutelor ca membru se poate înscrie oricare preot gr. cat. sub 60 ani — din întreaga Provincia metropolitană, dacă încierea și-o face în un restimp de cel mult un an dela aprobarea Statutelor — adică până în 15 Maiu a. c. Acel preot, care nu s'a înscris de membru în decurs de un an dela aprobarea Statutelor, mai târziu nu va fi primit decât, dacă nu a împlinit anul al 40-lea al etății și numai dacă e deplin sănătos. Preoții nou hirotoniți pot fi membri, dacă se înscriu în decurs de un an dela înțrarea lor în prima parohie. Membrii noi se primesc pe baza unui obligament dat în scris cu restricțiunile de mai sus. Cotizația este de 1000 lei anual în decurs de 10 ani, solvabilă până la 1 Iulie a fiecărui an — dela care dată se compută întârzierile bancare. La caz de moarte a preotului cotizația nu se mai plătește, iar ajutorul se dă din ziua morții, însă primul ajutor numai la anul după această dată, sau dela înscriere. Ajutoarele se distribuiesc după trecerea celor dintâi 5 ani dela înființare — când 50% se împart între văduve și orfani în mod egal, iar 50% se adaug la capital. Acest ajutor însă nu poate întrece salariul preotului avut la data decedării. Orfanii de ambii părinți primesc și partea mamei. La acest ajutor sunt îndreptățiți și nepoții direcți ai membrilor de drept dacă ar rămânea fără susținători. Când capitalul va ajunge la suma de un milion lei, se va înființa o bancă de sine stătătoare, a cărei conducere și administrare este prevăzută în Statute.

După cum se vede din cele expuse

mai sus scopul acestei societăți este unul din cele mai umanitare și altruiste și care cere concursul tuturor instituțiilor și corporațiilor noastre bisericesti, a întregii noastre preoțimi, precum și a tuturor oamenilor de bine cari din prisosul lor pot veni în ajutorul asociațiunei noastre și înțeleg menirea acestei acțiuni de salvare. Pentru realizarea acestor desiderate ale asociațiunei noastre — am adresat în diferite organe de publicitate mai multe apeluri călduroase cătră sufletele generoase ale preoțimei noastre. Cei ce ne-au înțeles strigătul de alarmă pentru aceste ființe nenorocite, s'au grăbit de a-se înscriui în rândurile noastre. Mulți însă — trebuie să constatăm cu durere — și-au astupat urechile la glasul nostru de chemare și au trecut cu o ușurință condamabilă peste aceasta datorință primordială, chiar față de soția și copilașii săi. Vor fi poate mulți dintre noi cari au de luptat și cu greutate materiale în aceste timpuri de o scumpete excepțională, dar să nu uităm că sacrificiul ce-l aducem este o elementară datorință pentru unul fiecare din noi, cari suntem puși pe gânduri de viitorul familiilor într'o vreme când nu vom mai fi în viață.

Conduși de această credință firmă, ne adresăm cu deplină încredere — făcând și de astădată un călduros apel la sentimentul de solidaritate și sinceră colaborare a Mon. frației Tale, nu numai prin înscrierea de membru ordinar la asociațiunea noastră, ci făcând totatunci o propagandă cât mai intensivă prin graiu și scris cătră frații preoți — solicitându-le concursul lor moral și material.

Dacă toți frații preoți ar înțelega glasul nostru de chemare am ajunge în scurt timp să le creiăm o soarte mai suportabilă, ridicându-le din mizeria în care se sbăt astăzi. Prin acest nobil gest ne-am achitat nu numai de o datorință față de noi înșine, ci vom șterge o pată rușinoasă de pe noi preoții pentru îndolența și nepăsarea noastră din trecut. Nu este o rușine pentru tagma

noastră — să vedem soția unui confrate decedat — angajată de bucătăreasă în familia cutărui perciunat, pentru ca să nu piară de foame? Nu este înduioșător când citim că copila de școală a unei văduve sărmâne, nu-și poate revedea pe scumpa ei mamă de sărbători — pentrucă nu are bani de călătorie? Sunt fapte pe cât de înduioșătoare — pe atât de avertizătoare pentru noi! Soțiile și copiii noștri nu pot ajunge cu vremea la aceeași tristă soartă? E timpul să ne emancipăm odată din nepăsarea de până acum! E timpul suprem să-le venim în ajutor, curmându-le suferințele și făcând să înceteze țipetele de durere! Glasul lor desasperat — ce străbate cătră întreagă suflarea românească mai întâi trebuie să ne emoționeze pe noi, cari luptăm sub faldurile acelu stindard sfânt sub care au sucombat și foștii frați de luptă! Credem de prisos să mai insistăm pentru ducerea îndeplinire a acestei datorințe strigătoare la cer! Cei buni ne vor înțelege și ne vor urma, iar cei ce vor persista în nepăsarea lor de până aci vor purta răspunderea înaintea lui D-zeu și a conștiinței lor pentru soartea în care și-au aruncat familiile!

V'am adresat acest memoriu animați de nădejdea, că ne ve-ți întinde cel mai efectiv ajutor și concurs. Orice înscriere de membrii ordinari sau ajutători — fie preoți sau laici — și eventualele colecte ce s'ar efeptui în acest scop se vor trimite la adresa: *oficiului protopopesc din Hidig, p. u. Șarmășag (jud. Sălaj)*.

În așteptarea prețiosului răspuns al Mon. frației Tale semnăm.

Șimleul-Silvaniei, din adun. gener. ținută la 10 Martie 1926.

Ioan Olteanu,
secretar.

Emil Ostatea,
preș. Cons. de Adm.

In Librăria Diecezană

se află toate cărțile liturgice compactate în legătură de lux, ori la dorință crudo. Toate înprimatele, pentru oficiile parohiale, precum rațiuni, matricule, blanchete de extras, tipărituri periodice, etc.

Avem în depozit opuri ale oratorilor bisericești, cărți de rugăciuni din ediție proprie (Conducătorul tinerimei școlare) și streină. Cărți trebuincioase și neapărat de lipsă întru conducerea corectă și promptă ale oficiilor parohiale și protopopești (Conciliile provinciale. Administrația bisericească de *I. Gențiu*).

Noutăți literare, cărți de școală, revizite de scris; asortiment foarte bogat

Comandele pe cale postală le esecutăm prompt și cu reîntoarcerea postei.

Conducătorul

tinerimei școlare, carte de rugăciuni pentru tineret — în ediția a VII-a — care cuprinde rugăciunile, sfta Liturghie, troparele și condăcele, învățătura despre sfânta Pocăință și Cuminecătura, precum și alte rugăciuni pentru diferite ocaziuni, pe hârtie bună tipărită, și în compactare trainică se află și se poate comanda dela **Librăria diecezană din Gherla cu prețul de 20 Lei exemplarul.**

— La comande mai mari se dă rabatul ouvenit, —

Pentru partea neoficială răspunde: **Ioan Sângeorghe**